

Se szó, se beszéd

– Ádám! Mivel nincs párod, ülj Flóra és Eta mellé.

Ádám tágra nyílt szemmel és lehorgasztott fővel állt fel a padból, és indult meg hátrafelé. Egyre melegebb lett rajta a pulóver, elkezdett izzadni, kínosnak találta az egész helyzetet. Csak két sorral ült hátrébb a két lány, mint ő, ám ez is óráknak tűnt. A tanár megfordult.

– Na, ülj már le! Nem kell mindig szerepelni!

Ádám még vörösebb lett – már ha ez egyáltalán lehetséges –, és gyorsan leült. Igyekezett nem nézni senkire, se a lányokra, se a többi párra, akik valódi párok voltak, velük ellentétben, akik nem. Még a tanárra sem figyelt, csak a pad lapját, és szeretett volna elsüllyedni. A két lány furcsállta a helyzetet, tudták, hogy Ádám nem néma, sőt kifejezetten harsány tud lenni néha. Egymásra néztek. Aztán rá.

– Ádi – szólt Flóra –, mi van, megkukultál?

Ádám hirtelen rákvörös lett. Felnézett. Az osztály röhögött.

– Na, ki hogy áll a feladattal?

– Csinálnánk, Andi néni kérem, ha Ádi hajlandó lenne ránk nézni.

– Ádám – őt Ádizták az osztályban, de a tanárok soha –, fejezd be már a hülyéskedést, és kezdjétek neki a feladatnak!

Ádám felnézett és látta; az osztály a fél szemével rászégeződik, és sandítva somolyognak. „Vajon rájöttek?”

– Persze hogy! – mondta később Gergő, a legjobb barát. – Végül is egy fiút lányok mellé ültetnek, és némán ül, rákvörösén, az nem jelenthet nagyon sok mindent. Tök hülyén festettél!

– Szerinted Flóra is?

– Naná! Szerinted majd pont ő, aki mindent tud mindenkiről, ne jött volna rá?

Ádám meggyőzőnek találta Gergő érveit, és hálát adott az Istennek a hosszú szünetért és a késő őszért, ami most volt, mert meg tudott száradni az átizzadt pólója.

– Na, most mi legyen? – kérdezte Ádám

– Hát haver, én elhívnám.

– Na arról szó sem lehet!

– Miért?

– Tudod mennyire... szóval mennyire nem vagyok a szavak embere.

– Nem kell sokat beszélni ehhez – kacsintott Gergő, amit Ádám személyes sértésnek vett. A hosszú szünet további részében Gergő elvonult focizni azokkal, akik tudtak, így Ádám egyedül maradt. A szemével mindig visszavissza tért Flórához.

Flóra népszerű lány volt az osztályban. Igazából az egész évfolyamban, és kivételesen szép is. Ádám már másodikban észrevette, hogy mennyire. Aztán negyedikben furán kezdte érezni magát a közelében. Nem értette az egészet, egyszer annyira zavarba jött, hogy kirohant a mosdóba magyaróra közepén. Addig ő példásan példás diák volt, soha nem bántott senkit, soha nem csúfolt, alázott meg senkit, mindig megcsinálta, amire a tanár néni megkérte, és – legalábbis – igyekezett példásan is tanulni. Erre egyszer kirohan a mosdóba se szó, se beszéd. Ott aztán gondolkozóba esett. Nem érzett még hasonlót eddig, és most, hogy ez van, nem tudja, hogy is van. Nincs rosszul, de jól se. Igazából mindenhogy van, de sehogy sem. „Egyszerűen lehetetlen.” Minkutána úgy hitte, már mindent érzett az életben, kivéve egy dolgot, elkönnyelte annak. Szóval az volt. Ennek kifejezetten nem örült. Nem így képzelte. Nem így írták le eddig a könyvek, amiket olvasott. Ez így rossz, kényelmetlen. Nem akar az lenni. De nem lehet mit csinálni. Ez van.

Azután igyekezett leplezni. Nem hívta el azt követően sem, hogy kiderült, az van neki. Félt. Helyette inkább csinálta azt, amit eddig. Együtt játszottak, meg miegymás. Valami mégis megváltozott. Eddig akkor volt vele, amikor úgy alakult. De most kereste a társaságát. Mindig vele akart lenni. És még valami megváltozott: Eta. Eddig nem zavarta, hogy ő is velük van, de mióta az van neki, idegesíti a hármas. „Na majd holnap.” Ez volt a válasza magának mindig, mikor az elhívás előkerült. Pedig igazán, tényleg jól elváltak. Mindig meghívta Flóri magukhoz szülinapra, névnapra, Ádám viszont – a kiderülés után Etát nem hívta meg magához. A „majd holnap”-ból, jövő hét lett, abból jövő hónap, végül évvége. És Flóra elment. Se szó, se beszéd.

– Neked tényleg nem mondta? – kérdezte Gergő. – Fura.

– Nem. És akkor most mi lesz?

– Most? Ötödik.

*

Aznap is az A-NET-ben ültek – aminek nevén Ádám mindig felháborodott. „Hogy lehet ilyen elbaszott nevet kitalálni egy kocsmának? De ha már nem volt jobb ötlete a tulajnak, legalább írja jól a csaja nevét.” A hivatalos megnevezése ‘A-NET internet kávézó’ volt. „Enyhe eufemizmussal azért megáldotta a tulaj a Jóisten.” A helynek kábé annyi köze volt egy kávézóhoz, mint egy bordélynak a sztriptízbárhoz. A lényeg, hogy nemigen volt aljább hely Tótpusztán.

A szokásos hétköznapi esti programjukat művelték Danival: ittak. Arany fácánt és vodkát.

– Urizálhatunk is cimborá – mondta mindig Ádám –, de nincs miből.

– Tudod jól, hogy nekem sincs.

– Akkor marad a *vizeskör*.

Külön névre szóló felespoharaik voltak a pult mögött lévő hűtőn, amit, mikor beléptek, már vett is elő Julcsa, a kocsmáros.

– Vizeskör?

– Vizes.

Két órával később már túl voltak három-négy vizeskörön, és úgy döntöttek *vonulnak*.

– Nagy vonulás lesz ez he – mondta mata részegen Dani, azaz mondta volna, ha tudta volna. Ehelyett annyi jött ki a száján: „Navonuláleszhee”. Nekivonultak az ajtónak – ami elvileg főbejárat volt, gyakorlatilag viszont hátsó. Amint kiérték a könyvtári parkolóba, Ádám visszafordult.

– Láttad? – kérdezte Danit

– Mit?

– Nem mit, kit. Flórát. Bent.

– A faszod...

– Nem, mondom, hogy ő volt.

Visszamentek.

A benyíló kisebb szobában ott voltak. Részegen. Ketten. Flóra és még egy lány.

– Beszarok, tényleg ők azok! – kiáltotta Dani, és megölelte mindkettejüket.

A másikat is ismerte, de nem tudta Ádám, honnan. Ő csak állt, se szó, se beszéd – az alkoholtól és a döbbenettől – letaglózva, nem tudta: örüljön, vagy ne? Bemutatták a másik lánynak is: Olgának hívták.

– Gyertek, üljetek le – mondta Flóra, akinek a hangjában legalább annyi szesz lehetett, mint a fiúkéban.

A srácok leültek, pechére Ádám Flóra mellé ült, és iszonyat zavarban érezte magát.

– Én téged nem ismerlek valahonnan? – kérdezte Flóra Ádámhoz fordulva.

Ádámot megint tarkón sújtották. „Meg sem ismer?”

– Nem ismersz meg?

– Bocsi, de nem.

– Ádám vagyok, tudod, Vári. Osztálytársak voltunk alsóban.

– Hát persze, hogy Ádám vagy! Ismerlek! Követlek facebookon is! Olgi, ez a srác kibaszott okos! Nagyon király cuccokat oszt meg. Zeppelin meg Guns 'n Roses... geci menő vagy!

Ádám nem tudott erre mit mondani. „Mi? Csak ennyi? Hát én meg akartam halni miattad!” Az este folyamán Ádám jóformán csak ült és hallgatott. A lányok részegek maradtak, Dani is, de őt az elmúlt történések kijózanították.

Aztán egy ideig nem találkoztak. Nem telt el újabb hat év, de mindenestre elég sok. Egyszer csak megint összefutottak az A-NET-ben.

– Szia! – köszönt Flóra barátságosan, ami mellkason vágta Ádámot.

– Szia. Kávézunk?

– Köszönöm.

És kávéztak. Délelőtt volt még. Ádám sokat gondolkozott azon az estén, és – érthetetlen módon – megint úgy érezte magát, mint negyedikben.

– Figyelj, én igazából csak beszélni szeretnék veled – szólt Ádám.

– Figyelek.

Nagyot nyelt.

– Szóval arról van szó, hogy én nem kaptam nagyon sok szeretetet az életemben, céltalannak és mihasznának éreztem magam, de mióta újra találkoztunk, kedvem van kimenni az utcára, kedvem van beülni ide, eddig csak azért ültem itt, mert nem akartam, szóval én csak azt akarom mondani, hogy ha esetleg... szóval, ha te is úgy gondolod, talán lehetne egy-két olyan alkalom, amikor nem feltétlenül csak így vagyunk, hanem lehetnének talán más-hogy is, szóval... hogy is fogalmazzam... szóval van egy lány, akit én nagyon megszerettem, és jó lenne vele lenni...

Flóra gyanakodva nézett, és megkérdezte azt, amit lehet, hogy nem akart:

– Ki?

Ádám megint nagyot nyelt.

– Te – és ránézett. A szemébe. A hidegbarna, gyilkolásra kész szemébe.

Flóra nem tudott mit mondani.

– Oh. Nos, izé. Nagyon köszönöm, azt hiszem, vagy nem is tudom, mit illik ilyenkor mondani... de nekem van barátom.

Ádám maga elé meredt.

– De mindenesetre... szóval köszönöm, hogy gondoltál rám.

„Gondoltam rád? Öt éve folyton rád gondolok, bazdmeg! Mégis miféle hülye duma ez?”

Ádám csak ült, a kávé is kihűlt attól a fagyos hangulattól, ami közéjük lengett, és azt mondta:

– Ja, igen jut eszembe. Ma van a szülinapod, ugye?

– Ö... igen...

„Persze, hogy ma van, bazdmeg. Szerinted nem tudom?” Benyúlt a táskájába, és kivett egy kis csomagot.

– Isten éltessen.

– Mi ez?

– József Attila. Tudom, hogy szereted.

Odatolta, majd elment, se szó, se beszéd.